

Kristityhteisö

Pääsiäinen 2021

SISÄLLYS

Kansi	Sivu 1
Luova sana lähestyy	Sivu 3
Santa Lucia - valon tuoja	Sivu 5
Korona-ajan vihkitoimitus - etänä	Sivu 7
Kirkon tie uudistua	Sivu 10
Puheenvuoro jouluksi	Sivu 14
Talven tankoja	Sivu 15
”Selkie Bay” tai hyvästijättö ihanteelliselle paikalle	Sivu 16
Lahtelaisilla kodikas Mikael-juhla	Sivu 21
Eija Dodds 1948-2020	Sivu 22
Synnöve Jokinen 1939-2020	Sivu 24
Pohdintaa kuolemasta	Sivu 25
Liisa Saikkonen 1931-2020	Sivu 26
Veijo Kuosmanen 1947-2020	Sivu 27
Suomen Kristiyhteisö - uusia virikkeitä	Sivu 29
Yhteyspäivä	Sivu 30
Osoitetiedot	Sivu 31

KÄÄNTYMINEN

Martti Hyry

Luonnossa helmen syntyminen tapahtuu, kun simpukan kuoren ja vaipan väliin joutuu vieras hiukkanen, joka häiritsee simpukan toimintaa. Simpukka vastaa tähän häirintään, kipuun, muodostamalla käytettävissä olevilla aineillaan kerrostumia vierashiukkasen päälle: lopputuloksena syntyy hohtavan kaunis helmi. Jos helmen syntyy luonnossa kestää pitkään, jopa 50 vuotta, niin kuinka kauan kestää Uuden Jerusalemin porttien rakentaminen? Johanneksen Ilmestyskirjan 21. luvussa kerrotaan muun muassa, kuinka Uuden Jerusalemin kaksitoista porttia ovat kukin rakennetut yhdestä helmestä. Ihmiskunta kulkee vielä monen synnytyskivun kautta, ennen kuin ne kaksitoista helmiporttia, surussa ja ilossa voitettut kyyneleet, ovat muodostuneet.

Kristiyhteisön sakramenteista Ihmisen vihkitoimitus on keskeisellä paikalla Kristiyhteisön toiminnassa. Heprealaiskirjeessä puhutaan, kuinka ihminen tulee täydelliseksi Uudessa liitossa Kristuksen avulla. Emil Bock kertoo (Das Evangelium, Heprealaiskirje, s.1014), kuinka kreikan kielessä verbi ’tulla täydelliseksi’ tarkoittaa myös vihkimistä. Ihminen osallistuessaan Ihmisen vihkitoimitukseen tulee tietoisuudessaan täydellisemmäksi, saa kokemuksen yhteenkuuluvuudestaan kokonaisuuteen, jossa jumalallinen maailma vaikuttaa. Ihminen osallistuu vihkitoimituksessa jumalallisen maailman toimintaan kääntyen sielullaan hengen puoleen.

Miksi pitää tulla täydellisemmäksi? Koska olen epätäydellinen. Voimme muuntaa sitä meissä, mikä tarvitsee parannusta. Voin ohjata itseäni oikeaan ja hengenvalo näyttää elämälleni tietä.

Johanneksen evankeliumin 20. luvussa kuvataan Maria Magdaleenan kahta *kääntymistä* hengen puoleen. Siinä kerrotaan kuinka Maria käy Jeesuksen haudalla varhain pääsiäisaamuna. Maria itkee haudan edessä ja itkiessään kurkistaa hautaan ja näkee tyhjässä haudassa kaksi enkeliä. Hänen surunsa, kyyneleensä ovat avanneet hänen sielunsilmänsä näkemään henkistä ja hän keskustelee enkeleiden kanssa. Enkelit kysyvät Marialta ”mitä itket?” Maria vastaa: ”Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet.” Tämän sanottuaan Maria *kääntyy taaksepäin* ja näkee Jeesuksen. Sielullis-henkisen *kääntymisen taaksepäin* avaa Marian sielunsilmät näkemään ylönousseen. Hän näkee, ei fyysisesti, vaan sielunsilmillään. Hän ei kuitenkaan heti tunnista Jeesusta vaan

Martin Schongauer (1448-1491) 'Noli me tangere' 'Älä koske minuun' Unterlinden- Museo, Colmar

ole mielekäs. Evankeliumi kuvaa kuinka Maria kääntyy sisäiseen, henkissielulliseen maailmaan ja tunnistaa lopulta mestarinsa, ihmiskunnan edustajan, jokaisen ihmisen perikuvaan.

”Kun aika oli täyttynyt, laskeutui ihmisen perikuva tuonpuoleisilta olosijoiltaan maan maailmaan. Tämä perikuva ruumistuu ja astuu yksityisenä ihmisenä maailman historian piiriin. Näin maan ihmisille syntyy mahdollisuus kohdata oma perikuvansa kasvoista kasvoihin, olla kasvotusten sen kanssa. Hänelle on mahdollista se, mikä kasville ja eläimille on mahdotonta, nimittäin solmia tietoisesti suhde perikuvaansa.” (Rudolf Frieling; Kristinuskon olemus, s.23)

luulee häntä puutarhuriksi.

Ylösnoussut kyselee nyt puolestaan Marialta ”mitä itket?” ja ”ketä etsit?” Maria vastaa ja ylösnoussut puhuttelee häntä silloin nimeltä. Kuullessaan oman nimensä ”Maria!” evankeliumi kuvaa, kuinka Maria kääntyneenä – jälleen toistamiseen kääntyneenä henkissielulliseen - tunnistaa, kuka hänelle puhuu; hän tunnistaa ylösnoussuun ja sanoo ”Rabbuuni”, opettajani.

Ajatus, että Maria kääntyisi fyysisesti kahteen kertaan Jeesuksen puoleen, ei

MAAN HAUTA MUUTTUU ALTTARIKSI

Pekka Asikainen, Iitti

Tuntuu siltä, kuin paasto ja hiljainen viikko olisivat kestäneet jo pienen ikuisuuden. Varovaisuus, pelko, yksinäisyys ja monenlaiset vaikeudet ja jopa erimielisyydet valtaavat alaa kaikkialla. Toivomme ja odotamme tyhjyytemme sisältöä, sielun täyteyttä, ylösnousemusta.

Niin kuin musiikki on kuultavaksi ja koettavaksi tullutta aikaa sointien, rytmien ja sointivärien välityksellä, samoin myös sanat, lauseet ja niistä koostuvat kertomukset luovat sisäiseen maailmaan ajatuksellisia sisältöjä, kuvia, täyteyttä, josta muodostuu ajan ainesta. Näin on myös kirkkovuoden aikarukousten kohdalla: myös niiden välityksellä aika voi muuttua tilaksi. Ajan aines on meille ravintoa, jota voimme sielussamme tunnustella, maistella ja sisäistää. Oikean ruoan tuntee siitä, että se ravitsee meitä pitkän aikaa.

Hiljaista viikkoa nimitetään idän kristikunnassa Suureksi viikoksi. Sitä se onkin. Se on viikkojen viikko, joka toistuu ikään kuin kaikuna vuoden jokaisella ”pienellä” viikolla. Jokainen perjantai on aina pitkäperjantain muistuma ja jokainen sunnuntai on aina pääsiäisen ylösnousemustapahtuman uudistus. Jerusalemin on hiljaisen viikon tapahtumapaikka aina pääsiäisaamun auringon nousuun saakka. Vanhan perimätiedon mukaan kaupunki – kaupunkien kaupunki – sijaitsee maan keskipisteessä, ja siinä on neljä ”sektoria”.

Aadamin hautaaminen

Syyrian kirkon opettaja ja kirjailija *Efraim Syyrialainen (306–373)* on kirjoittanut Jerusalemistä ja siellä sijaitsevasta Golgatasta, että siellä on myös esi-isä Aadamin hauta. Vanhoissa krusifikseissa ja ristiinnaulitun kuvissa ja ikoneissa on lähes aina kuvattu ristin alle Aadamin pääkallo ja kaksi sääriluuta, jotka viittaavat juuri tuohon tietoon.

Teoksessaan *Aarteiden luola* Efraim kuvaa Vedenpaisumuksen jälkeistä aikaa, jolloin Nooa antoi pojalleen Semille tehtäväksi noutaa arkista Aadamin ruumis ja viedä se yhdessä Melkisedekin kanssa paikkaan, jonka enkeli oli heille osoittava:

Ja kun he lähestyivät Golgataa, maan keskipistettä, enkeli näytti Semille tuon paikan. Kun Sem sitten lasi meidän isämme Aadamin tuohon kohtaan, silloin maan neljä osaa liikkuvat eri suuntiin ja maa avautui ristin muotoon. Sitten Sem ja Melkisedek laskivat Aadamin ruumiin maan sisään.

Niin pian kuin ruumis oli laskettu maahan, maan neljä osaa liikkuvat takaisin entisille sijoilleen ja sulkivat sisäänsä isämme Aadamin. Ulkoisen maan ovet sulkeutuivat. Siitä lähtien paikkaa on kutsuttu pääkallonpaikaksi, koska sinne laskettiin kerran kaikkien ihmisten isän, Aadamin, pää.

Silloin Sem sanoi Melkisedekille: 'Sinä olet korkeimman Jumalan palvelija, sillä vain Sinut Jumala on valinnut palvelemaan Häntä tällä paikalla. Jää tänne ikuisiksi ajoiksi äläkä milloinkaan elämässäsi poistu tältä paikalta! Älä ota vaimoa! Älä leikkaa hiuksiasi! Älä vuodata verta tällä paikalla! Älä uhraa villieläintä tai lintua, vaan aina leipää ja viiniä! Älä pystytä tälle paikalle mitään rakennusta! Herran enkeli laskeutuu aina luoksesi ja huolehtii sinusta.'

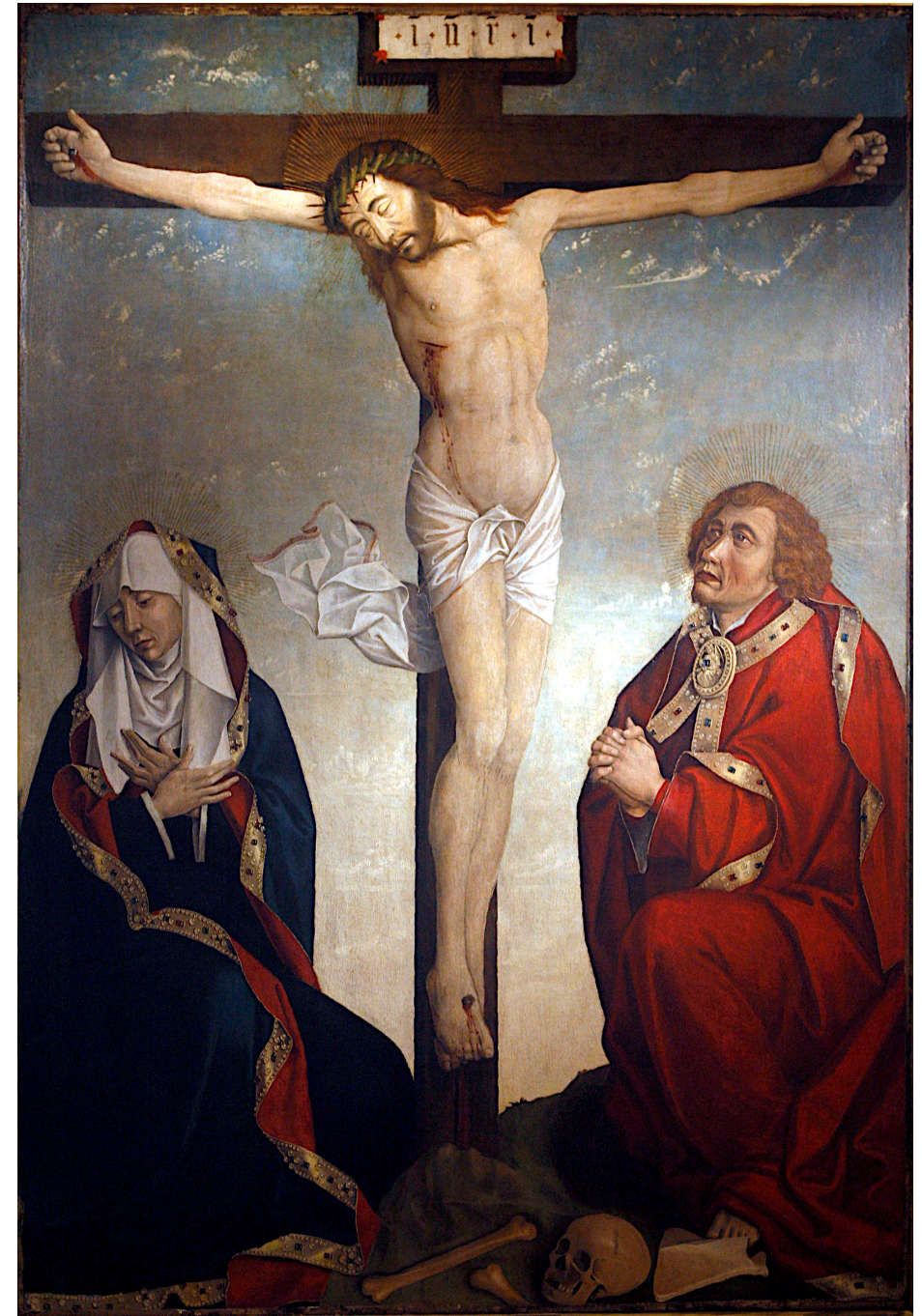
Sitten Sem syleili ja suuteli Melkisedekiä ja siunasi hänet; sen jälkeen Sem palasi takaisin veljiensä luokse.

Uusi Aadam – Kristus

Ja lähelle tätä paikkaa laskettiin kerran myös Kristuksen mainen ruumis. Aadamin ja Kristuksen ruumis lepäsivät molemmat maan keskipisteessä, maan haudassa. Apostoli Paavali on käsittänyt Aadamin ja Kristuksen yhteyden, koska hän kirjoittaa *toisesta Adamista* tarkoittaen Kristusta.

Mutta kun Kristus kuoli ja kun hänen ruumiinsa pitkäperjantaina oli laskettu maan hautaan, samalla alkoi maiselle katseelle näkymätön maailman draama, suunnattomasti vakavampi kuin missään antiikin teatterissa koskaan oli nähty. Pitkäperjantain iltapäivästä aina sunnuntaiaamun auringon nousuun kesti taistelu itsensä Kuoleman kanssa. Voimmeko ymmärtää, edes aavistaa, mistä tuollaisessa taistelussa oli kyse? Onko meillä käsitystä siitä, mitä on Kuolema varsinaiselta olemukseltaan? Sisäiseltä luonnoltaan? Kuinka väkevä vastustaja se olikaan itselleen Jumalalle?

Olemme tottuneet käsittämään kuolemalla sen vastustamattoman voiman, joka rappeuttaa meidän aineellisen ruumiimme, hajottaa sitä koossa pitävät voimat ja lopulta rikkoo sen niin, ettei se enää tarjoa meille välinettä asua maan maail-

K Kristus, Maria ja Johannes, tekijä tuntematon, n. 1500, Dijonin taidemuseo

massa. Kuolema tuhoaa meiltä asumuksen ja pakottaa meidät siitä ulos. Se ajaa elämän ulos ruumiista, joka on tullut korjauskelvottomaksi. Mutta onko siinäkään vielä kaikki?

Eikö kuolemanvaara ole siinäkin, että materialistisena aikana samastumme fyysiseen ruumiiseen niin täysin, että kuolematon, jumaluudesta periytyvä henkinen minuutemme uhkaa kuolla ja sammua yhtä aikaa fyysisen ruumiin kuollessa? Kaksi tuhatta vuotta sitten ihmisen kokemus oli juuri tämä sama: kuoleman jälkeen vallitsi pimeys. Sen vuoksi sanottiin: ”*Parempi kerjäläisenä maan päällä kuin kuninkaana varjojen valtakunnassa.*”

Hauta muuttuu alttariksi

Varjojen valtakunnassa, Tuonelassa, käytiin tuo sanoin kuvaamaton kamppailu Elämän ja Kuoleman välillä. Mutta Tuonelaan laskeutuminen oli samalla valon viemistä pimeyteen. Kyseessä on konkreettinen tapahtuma, ei mikään ”runollinen” vertauskuva. Keskiaikaisen redentiiniläisen Pääsiäisnäytelmän vastaavassa kohtauksessa ylösnouseva Kristus ojentaa kätensä alas Tuonelan pimeyteen ja vetää sieltä ylös valoon Aadamin lisäksi vanhoja patriarkkoja ja profeettoja ja lopulta koko ihmiskunnan.

Tuo tapahtuma aloitti uuden aikakauden. Vaikka pimeys näyttäisi lisääntyvän ihmiskunnassa, myös valo lisääntyy. Monin paikoin on jo nähtävissä Kristuksen uudistava vaikutus. Moni kokee nykyään fyysisen ruumiin itselleen vieraaksi ja lähtee etsimään henkistä todellisuutta, ruumiillisuutta, jota ei ole käsillä tehty, ja johon Kuoleman ote ei ylety.

Aadamin hauta, mistä Efraim Syyrialainen kirjoitti 1700 vuotta sitten, muuttui ensin Kristuksen haudaksi ja ylösnousemuksen jälkeen siitä tuli kristillinen alttari. Sekin sijaitsee maan keskipisteessä, Jerusalemissa, joka nyt on kaikkialla siellä, missä kristityt kokoontuvat pyhän pöydän ääreen murtamaan leipää. Hauta on samalla sama Yläsalin pöytä, jonka äärellä 2000 vuotta sitten opetuslapset viettivät pyhää ateriaa yhdessä Kristuksen kanssa, mutta samalla se on myös Golgata, jossa suuri uhri tapahtuu. Ja se on myös Puutarhahauta, jossa ylösnousemus on läsnä joka ainut päivä, aina kun seurakunta kokoontuu alttarin ääreen viettämään ehtoollisjumalanpalvelusta, Ihmisen vihkitoimitusta.

Hän ylösnousi haudasta
ja elää kanssamme!
Maan ääriin tahdon kaikille
sanomaa julistaa!

Hän elää, luoksemme Hän jää,
jos pettää kaikki muu.
On pääsiäisen aamu tää,
maailma nuorentuu!

Novalis: ”Ich sag’ es jedem, dass Er lebt”
(Suom. R.H. ja P.A.)

UNI

- tai miten kadottaa itsensä löytääkseen itsensä

Georg Dreissig, Stuttgart

Unen ihmeellisyys

Taas ollaan tässä kohdassa. Olen lopettanut päivän toimeni ja asettunut levolle. Olen valmiina. Voin rentoutua, voin henkäistä ulos päivän asiat ja hengittää olemukseni sisään siihen todellisuuteen, jonka päivän valo minulta kätkee ja jonka aistini minulta sulkevat. Uni tulee kohta, vahvempana kuin kaikenlainen levottomuus tai pakko olla suorittamassa jotakin. Uni kietoo minut armollisesti lepoon ja rauhaan, tunteeseen olla korkeampien voimien kannattelemana. Aamalla se luovuttaa minut virkistyneenä ja voimistuneena uuteen päivään.

Tiedän, että joskus käy niin, että levottomuus ei lakkaa häiriköimästä sielussani, lepo ja rauha eivät saavuta minua eivätkä voi kietoutua ympärilleni. Minun ei onnistukaan rentoutua ja henkäistä ulos päivän toimia. Päivän väsyttämät silmäni tuottavat vielä kauan valonvälähdyksiä, korvissani kaikuvat vielä päivän äänet. Silloin olen onneton ja tyytymätön. Tiedän, että pitäisi olla toisin kuin nyt

on, kun en voikaan astua sisään minulle avautuvaan tilaan, en vielä.

Mutta myös silloin, kun yö alkaa tuolla tavoin, on uni kaikkea levottomuutta voimakkaampi. Se saa minut valtaansa – yleensä – myös sellaisina iltoina, olkoonkin vaikka vain hetkiksi kerrallaan. Ja noiden lyhyidenkin tuokioiden aikana saan virkistystä ja voimaa astua kynnyksen yli uuteen päivään.

Millainen on se maailma, johon nukahtaessamme sukellamme ja josta ammenamme voimaa ja virkeyttä, jota ilman emme selviäisi ulkoisen maailman arjestamme? Mitä se haluaa ilmaista meille, ja kuka jakaa sen meidän kanssamme?

Mitä unen aikana tapahtuu?

Tieni kohti unen ihmeellisyyden tietoisempaa käsittämistä alkoi eräällä Kristi-yhteisön kesäleirillä. Siellä tutustuin seuraaviin sanoihin:

Nukahdan. Heräämiseen asti sieluni on henkisessä maailmassa. Siellä se kohtaa maista elämäni ohjaavan olemusvoiman, joka on henkisessä maailmassa, joka leijuu pääni ympärillä, missä sieluni kohtaa geniuksen, hengen, enkelini. Ja kun herään, minulla on ollut kohtaaminen enkelini kanssa. Hänen siipensä ovat koskettaneet sieluani.

Leiriavustajamme, nuorisoryhmämme ohjaaja lausui meille nuo sanat joka iltarukouksen asemesta. Ne ovat ote eräästä Rudolf Steinerin esitelmästä, joka käsittelee ihmisen kolmea kohtaamista pyhän kolminaisuuden kanssa elämänsä aikana (1). Nuorelle itselleni nuo sanat eivät olleet niinkään tiedollinen ja opettavainen ilmoitus, vaan valmistautumista tapahtumaan, joka oli välittömästi edessäni: nukahtamiseen. Kun jo kaikkein ensimmäisellä askelella tai sanalla ”nukahdan” siirryin pois tavallisesta hereillä olemisen tilasta, niin nuo sanat toivat edessä olevaan tiedottomuuden tilaan valoa, joka auttoi aavistelemaan jotakin ilmoitetusta kohtaamisesta ja avautumaan sille.

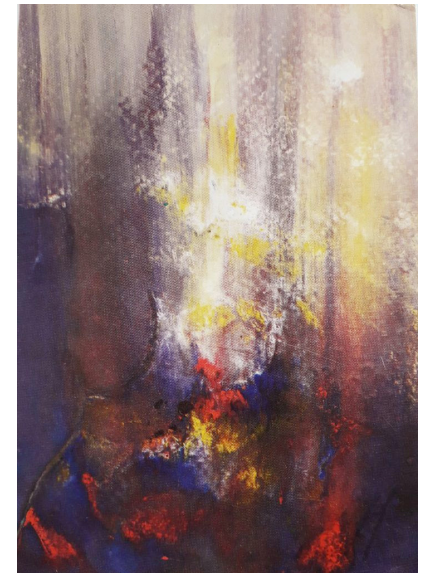
Aamuisin herätessä meidän nuorten annettiin itse valita, kysymmekö itseltämme, millaisia jälkiä kohtaaminen enkelimme kanssa oli jättänyt sieluunne. Taisimme useimmiten jättää kysymättä tuon kysymyksen.

Vielä eräs toinenkin Rudolf Steinerin teksti laajensi joitakin vuosin myöhemmin tuntoani todellisuudesta, joka meitä unessa odottaa, nimittäin hänen esittämänsä näkemys esitelmässä ”Mitä enkeli tekee sieluruumiissamme?”. Siinä hän kertoo, kuinka enkelit muodostavat unen aikana sielussamme kuvia, ja siinä tavas-

sa, miten nuo kuvat syntyvät, piilee tietyllä tapaa sellaisia voimia, jotka vaikuttavat ihmiskunnan tulevaisuuden muodostumiseen (2). Tämä enkelten tehtävä tapahtuu Steinerin mukaan muodonhenkien ohjaamana. Nimi ”muodonhenget” kuvaa olemuksia, joita Vanha testamentti kutsuu nimellä ”elohim”, joka tarkoittaa maailman luojahenkiä aivan maan luomisen alkuajoista. Luomisen jatkues- sa edelleen näiden olemusten tarkoituksessa pitää ihmiskunnan nykyisin astua esiin vastuullisena omasta itsestään. Siihen pyrkii enkelten vaikutus unen aikana sieluissamme.

Ja vielä kolmas teksti on tullut minulle tärkeäksi liittyen kysymykseen, mitä tarkoitusta varten meidän tulisi havahtua unen aikana. Se on yksi Steinerin Wahrspruch-mietelmistä:

*Nykyiseen maan aikaan,
Ihminen tarvitsee uudestaan
Henkistä sisältöä puheensa sanoille;
Sillä puheesta säilyttävät sielu ja henki
Ruumiin ulkopuolisen nukkumisen ajalle
Sanasta sen, joka ohjaa henkiseen.
Sillä nukkuvien ihmisten täytyy
Päästä ymmärrykseen ja kosketukseen
Arkkienkeleiden kanssa.
He ottavat vastaan sanoista vain niiden hen-
kiset sisällöt,
Eivät aineellisia sisältöjä.
Jos ihmiseltä puuttuu ymmärrys tästä,
Saa hän vahinkoa koko olemukselleen.*

Arkkienkelit – korkeat taivaanruhtinaat Mikael, Gabriel, Rafael ja muut heidän kaltaisensa – haluavat päästä unessa kosketuksiin kanssamme. Aikojen valti- aat, kansojen ohjaajat, kielten henget haluaisivat ottaa meidät mukaan vaikut- tamiseensa. Se voi tapahtua vain, jos me jo päivätietoisuudessa, tavassa miten puhumme toisillemme, miten jaamme kokemuksia toistemme kanssa, olemme valppaita henkisen maailman vaikutukselle. Jotta unen kokemukset voisivat tul- la siunaukselliseksi, meidän täytyy jo päiväsaikaan herätä ja tulla valppaammak- si kuin mitä olemme tavallisessa tietoisuustilassamme, joka ei edes aavista, mi- ten syvässä unessa se koko ajan on.

Paljon myöhemmin minulle selvisi, että tuota sisäistä onnentunnetta, jota koin

lukiessani tekstejä ja neuvoja, kantoi tuntemus: Tämähän sinä jo tiedätkin. Luonnollisesti niin on. Miten muuten voisi ollakaan? Jos on olemassa henkisiä, jumalallisia olentoja, niin meidän täytyy päästä kosketuksiin heidän kanssaan, vuorovaikutukseen, muutenhan henkistä maailmaa ei olisikaan olemassa meitä varten, vaan se olisi pelkkä abstraktio.

Toinen näkökulma

Minua heräteltiin siis 15-vuotiaana tietoon geniukseni olemuksesta, ja tutustuin myöhemmin pappisseminaarin opiskelijana tosiseikkaan, että arkkienkelit haluavat ilmoittaa meille, että kokemamme tahdon impulssit ovat lähtöisin enkelten työstä sielussamme unen aikana. Mutta mitä sitten tuona hetkenä tuntevat genius, enkelit ja arkkienkelit? Silloinhan maailma avautuu heille aavistuksen lailla: ihmeellisen värikäs, monipuolinen, ajan ja tilan mainen maailma, johon he pystyvät saamaan kosketuksen vain ihmissielujen kanssa. Kun kohtaan jonkun, niin samalla hetkellä hän kohtaa minut. Jaamme kokemuksemme toisillemme. Kun katson toisen kasvoja, niin hänen katseensa lepää samanaikaisesti kasvoillani. Katsomme mekin, enkelit ja minä, toisiamme – täynnä odotusta ja luottamuksellisesti?

Goethe kuvaili näytelmässään ”Faust” ihmeellisesti tuota todellisuutta, joka syntyy meidän ja taivaallisen ulottuvuuden välillä. Aivan näytelmän alussa, kun pääsiäisaamu sarastaa yön jälkeen, istuu oppinut Faust kumartuneena kirjojensa puoleen, tarkastelee piirrosta makrokosmoksista ja kuvailee tuntemuksiaan:

Kas, yhteen liittyy sarjat olioiden, kaikk’ elää, toimii, toinen toistaan kantaa!

Kas, taivaanvoimat ees-taas leijuu soiden, ja toisillensa kultasangot antaa!

*Ne auvoisin siivin taivahalta, maan-piiriin liittää: kaikkialta
soi suuren sopusoinnun valta.*

(O. Mannisen tarkistama Eino Leinon käännös)

Nuorukaisena aavistin ylläni olevan olemusten täyttämän, avoimen taivaan, jonne yön tullen kohoaisin ja josta kyseenalaistamatta oletin, että siellä minut tunnetaan ja minua odotetaan. En ollut vielä tietoinen omasta tehtävästäni ja vastuustani: siitä, että minulle avautuvan oven luona olisin määrätty samanaikaisesti ovenvartijaksi ja ovenavaajaksi olennoille, jotka etsivät pääsyä maan maailmaan. Taivaalliset olennot etsivät meistä ihmisistä kantavaa perustaa taivaan tikkaille, joita pitkin he saapuvat alas läpäistäkseen siunauksellaan maan maail-

man. Tunnistetaanko heidät, odotetaanko heitä täällä? Päivätietoisuudessa tarkoitan sanalla ”minä” tätä maista ihmistä, jonka koen itseensä rajatuksi. Yön tietoisuudessa ”minä” olen samalla noiden olentojen ylös- ja alas liikehdintää, jotka ottavat ja antavat ja kokoavat kaiken kokonaisuudeksi, sekä oman maailman sa että heitä kannattelevan perustan ja niiden lisäksi myös sen substanssin, jota he haluavat luoda – jos minä olen saavutettavissa sitä varten. Miten tämä minän kokemus voi jatkuvasti siirtyä ja soida yöstä päivään?

Sitä, miten olla unessa vastaanottavainen kohtaamiselle ja lahjojen vastaanottamiselle, me harjoitteleme jo päivän aikana – keskustelussa. Keskustelumme voi laajentua pelkästä käsitteiden, mielipiteiden ja opetusten vaihdosta; se voi irrottautua sanojen ja älyllisten sisältöjen vastaanottamisesta ja hapuilla kohti kanssaihmissen ymmärtämistä myös ohi sen, mitä hän osaa ilmaista selvin sanoin. Hänen sisäinen olemuksensa valaistuu, alkaa soida sanojen takaa ja tulee meille kuuluvaksi, kun kuuntelemme varoen. Silloin alkaa jo ihmisten välisessä keskustelussa ilmetä samankaltainen läpäiseminen, läpihengitettävyyys, kuten voimme kuvitella tapahtuvaksi suhteessa korkeampiin olentoihin unessa, ilmoitusten vaihtaminen toistensa kanssa yli puhuttujen sanojen. Emme enää ole vastakkain toistemme kanssa puhuen, vaan alamme eläytyä toistemme sisäisyyteen.

Stuttgartin pappisseminaarissa saa kuulla kysyessään opiskelijalta, missä hän asuu: ”Asun Novaliksessa”, tai ”asun Hildegard von Bingenissä”. Seminaarissa ne ovat huoneiden nimiä, mutta jokainen ihminen todellakin asuu ajoittain toisissa olemuksissa tai on hetken niiden sisällä. Sellaista sisällä olemista voidaan aivan asiallisesti kutsua myös ”raskaana olemiseksi”. Siinä valmistellaan syntymää. Niin myös jokainen ihminen syntyy joka aamu uudestaan korkeampien olentojen sylistä. Jokainen aamu vapauttaa meidät samalla ”raskaina, syntymää valmistelemina” uuteen päivään, sen olennon elävöittämänä ja hengellään läpäisemänä, jota me kannamme sisällämme. Kirkas päivä hämärtää meidän tietoisuuttamme hänen kasvavasta vaikutuksestaan nykyisyydessä; mutta hänen olemuksensa läsnäolon todellisuutta sen ei pitäisi meiltä varjostaa.

Kulttuurinen toimitus: herätä unessa

Osallistamalla Ihmisen vihkitoitukseen harjoitamme jotakin unessa heräämisen kaltaista. Hereillä päivän maailmassa harjoitteleme tuntemaan unessa armollisesti sisään hengittämämme maailman todellisuutta. Harjoitteleme hengittämään tuon maailman todellisuutta ja vaikuttamaan sen hengessä. Lau-

suttujen sanojen käsitteellinen sisältö suuntaa tarkkaavaisuuttamme, mutta käsitämme niiden tarkoittaman todellisuuden, kun kuuntelemme sanojen taakse, sinne, missä meille puhuvat olemukset, nuo olemukset, jotka ovat osa itseämme, sinne, missä jokainen osallistuu toistensa olemassaoloon ja osallistumalla hedelmöittää sitä. Kuuntelemme jumalten maailmaa sisällämme, valmiina ottamaan sen vastaan ja antamaan sen vaikuttaa meidän sisällämme, meidän kanssamme ja meidän kauttamme. Tämä on oikeastaan syvän unen todellisuutta; ihmisen vihkitoimituksessa se on täysin hereillä olevaa tuntemisen tarkkaavaisuutta, myötätuntemista ja omistautumista. Siten sielumme koskettaa jumalvoimia, jotka yön aikana kaikuvat ja vaikuttavat sieluissamme, antavat niille tukea ja kantavat niitä uuteen päivään.

Käsite ”voima” sisältää mysteerin, joka pitää paikkansa myös yhteydessä jumalvoimiin. Moderni fysiikka määrittelee: ”voima = suhde”. Voima ilmenee siellä – ja vain siellä – missä kaksi kappaletta tai olemusta astuu suhteeseen toistensa kanssa, vaikuttaa yhdessä ja ilmaisee itsensä toisilleen. Voima, mikä aiemmin annettiin maan vetovoiman vakioksi – 9,81 m/s² – voi todellisuudessa vaikuttaa vasta sitten, kun joku toinen kappale astuu suhteeseen maan kanssa, olkoonpa se toinen vaikka vain pieni kivi. Voima, joka näiden kahden välillä syntyy, on niille kummallekin yhteinen voima ja vaikuttaa vain näiden kahden välillä. Uskonnollisesti tulkittuna: Jumalan voima on se voima, joka voi vaikuttaa Jumalan ja ihmisen välillä sillä hetkellä, jolloin he astuvat suhteeseen toistensa kanssa – olkoon se uskonnollisessa toimituksessa, olkoon se tavallisessa arjessa – ja pitävät kiinni tästä suhteesta, pysyvät siinä. Unessa Jumalan maailma ottaa yhteyttä meihin virkistäen ja voimistaen. Ihmisen vihkitoimituksen aikana täydennämme ja vastaamme osaltamme tähän kutsuun astua suhteeseen sen kanssa ja kantaa ja laajentaa sen vaikutusta seuraavaan päivään.

1. Rudolf Steiner: Bausteine zu einer Erkenntnis des Mysteriums von Golgatha, GA 175, 20.2.1917
2. Rudolf Steiner: Der Tod als Lebenswandlung, GA 182, 9.10.1918

TANKA-RUNOJA PÄÄSIÄISEKSI

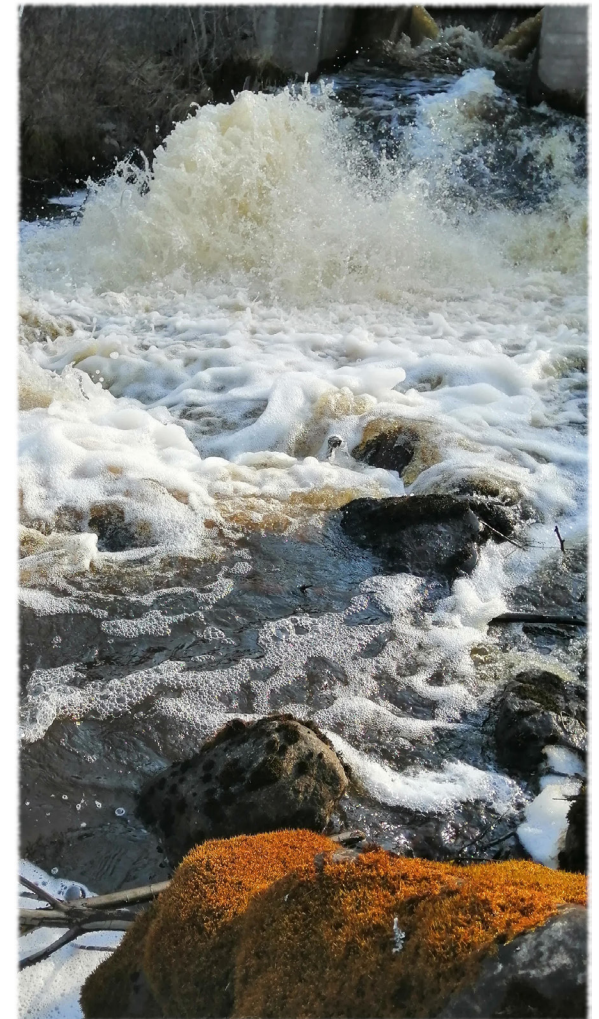
Sirkka Ranne, Pori

*Koski kohisten
yhä eteenpäin pyrkii
kevään paineessa.
Ihmisen vanavesi
uutta uomaansa seulo.*

*Tarkkailee maata
pullea punatulkku
ruuan haussa,
ryhmäsielu ohjailee.
Toisin ihmisen laita.*

*Maailman synkkyys -
syvä kuulukokemus.
Ylös aurinkoon
kirikkaaseen tietoisuuteen
hämäryyden seiteistä!*

*Vavahtava maa
tuskasta ylösnoussut
ihmistä kantaa
sumuverhojen läpi
armon siunattuun aamuun.*

NÄKÖKULMIA RIPPIIN

Marcus Bohnen, Krefeld

1. Keskustelu ripin ytimenä

Mathijs van Alstein liittää kolminaisuuteen kielen kolme mahdollisuutta (puhuminen, kuuleminen, vaikeneminen). Poika-Jumalassa ilmenee puhuminen; Henki-Jumalassa kuuleminen; Isä-Jumalassa vaikeneminen. Hänen mukaansa on täten havaittavissa puheessa samanaikaisesti kielen aktiivisia ja passiivisia laadullisuuksia. Rippikeskustelun tosiasiallinen tehtävä on hänen mukaansa se, että pääsemme tilanteeseen, jossa ilmaisemme itsemme niin, että Pojan voima voi alkaa vaikuttaa. Ripittäytyvä liikkuu Pojan sfäärissä; hän on keskustelun aktiivisempi osapuoli - hän ilmaisee itseään. Pappi on passiivisempi. Hänen tehtävänsä on pikemminkin kuulla ja omassa sielussaan vaieta niin hyvin kuin mahdollista, jotta ripittäytyvä voi sanoittaa oman sielunsa sisällön. Ripittäytyvä tuo keskustelussa tilaan itsensä (minänsä) ja hänen ilmaisunsa muodostaa sen ytimen, jonka ripin sakramentti pyhittää.

2. Minä on aina syyllisyydessä

Mathijs van Alstein kirjoittaa papin vaikenevasta sielusta hänen kuunnellessaan rippikeskustelun aikana, mutta myös hänen puhuessaan, tulkittaessaan ja selittäessään niin, että ripittäytyvän tosi minä voi keskustelussa ilmaista itseään. On toki selvää, että hän tässä viittaa papin keskustelussa tarvitsemaan toivottavaan ja peräti välttämättömään perusasenteeseen. Se miten tämä voi kehittyä elämässä, on hyvin yksilöllistä, ja se syntyy usein vaikuttavasta tilanteesta ja mieleen painuneesta kokemuksesta, joka on syntynyt yhteydessä toiseen ihmiseen.

Johannes Wilhelm Gädeke puhuu tällaisesta kokemuksesta Die Christengemeinschaft -lehden artikkelissa, joka kertoo hänen työstään pappina ja seurakunnan johtotehtävissä DDR:ssä. Kokemus liittyy juristiin ja myöhemmin hänen kolleegaansa, tohtori Wilhelm Schneideriin 1950-luvulla. Gädeke oli kysynyt Schneidrilta, miten Dresdenin seurakunnan toimintaa koskevien suunnitelmien luvista ja lisensseistä neuvotellaan virkamiesten kanssa. Tämän vastaus alkoi lauseella: ”Teidän tulee tietää, että *minä* on aina syyllisyydessä”. Schneiderin tätä seuraavat selvennykset kehittivät Gädekessä tahdon saada keskustelussa ih-

minen irrottautumaan henkilökohtaisista tai virallisista kuorista; irti sisäisestä vakuuttuneisuudesta ja perusasenteesta: Minä on ihminen itse. Minässä ilmenee hänen todellinen olemuksensa. Päätös nähdä itsensä vastuullisesti ihmisen esiletulossa toisessa ihmisessä mitätöi ajan mittaan kaikki yleistyksiset, kaikki tilastollisesti oikeat asiat, kaikki niin kutsuttuun normaaliuteen kuuluvat seikat niin pitkälle, että yksilöllisyys, ei-verrattavissa oleva ja siten se, mikä on tervettä ihmisten välisessä suhteessa, voi päästä oikeuksiinsa. Ehkä myös tämä on mahdollinen näkökanta siihen, miten sielu Mathijs van Alsteinein tarkoittamassa mielessä voi vaieta rippikeskustelun aikana.

3. Syyllisyys ja sovitus

Useimmat ihmiset liittävät rippiin välittömästi käsitteet syyllisyys ja sovitus. Syntisen tulee tunnustaa syyllisyytensä. Velkansa vastikkeeksi hänen tulee sovitaa; siis itse valitsemiensa tai papin määräämien katumustekojen kautta vapautua velastaan Jumalalle ja kanssaihmisille. Tähän kahden käsitteen yhdistelmään liittyy sitten usein myös historiallinen liitanta - esimerkiksi katolisen kirkon anekauppa, joka 1100-luvun lopulta myöhäiskeskiajan kukoistukseen saakka kehittyi syntien anteeksisaamisen vääristyneeksi muodoksi.

Meidän nykyajan ihmisten ei ole vaikeaa tuomita näitä aikoja ja valtaa väärin käytäviä menettelytapoja ja leimata niistä vastuussa olevia (etupäässä kirkkoa) pahantekijöiksi. Tämä herättää meissä myös kuitenkin kielteisiä tunteita ja käsityksiä, jotka eivät tee oikeutta ripin alkuperäiselle tarkoitukselle ja siihen liittyville käsitteille velasta ja sovitukselta. Se johtaa siihen, että torjumme liian pikaisesti kaikki ripin muodot, ja sen kautta tiedottomasti rajoitamme omaa tiedostus- ja kehityskykyämme. Saavuttaaksemme todellisen ymmärryksen ripistä voimme yrittää ensin olla katsomatta menneisyyttä nykyisin silmin ja käsittämättä modernein käsityksin ja luokituksin ja ymmärtää rippi niin sanotusti sisältäpäin sen aikaisen maailmankuvan ja hengen kautta.

Esimerkki: Käsite ’katumus’ esiintyy jo kahdentoista apostolin opissa (Didachê) toisella vuosisadalla jKr. - ”Joka on pyhä, astukoon esiin, joka ei ole, tehköön katumusta! Marana tha! (Tule Herra!) Amen (Cap. X, 6)”. Nykynäkökulmasta on tuskin kuviteltavissa, että he näkivät sen aikaisten ihmisten koko sosiaalisen elämän aina jumalallisena järjestyksenä. Tässä maailmankuvassa oli yksittäisen ihmisen ripillä ja katumuksella parantava luonne. - Ihminen korjasi väärän menettelyn aiheuttaman loukatun järjestyksen jälleen hyväksi ja paransi omalta

osaltaan välittömästi oman yhteisönsä sosiaalista yhteiselämää. Hänen toimintansa ei liittynyt siihen, että hän tekisi tämän pelkästään itsellensä. Hänen ei ollut mahdollista tuntea ja ajatella itseään ilman muita ja Jumalaa.

Rudolf Steiner on tutkimuksissaan läpikäynyt maailmaan liittyvän kehityksen ja asiayhteydet ja saattoi siten aikanaan antaa käytettäväksi Kristiyyhteisön ripin sakramentin uudessa muodossa, perustavanlaatuisena apuna ja vahvistuksena ihmiselle, joka rakentuu kristillisyyden tiellä.

4. Kristillistyminen

”Perhosella, joka pyrkii valoon, tulee olla myös voimaa rikkoa ne säikeet, joilla se on aikanaan kietonut itsensä koteloon. Näin elämä kulkee. ... Tunnen miten pieni maallinen maailmani repeää liitoksistaan, miten vuosituhannet murtautuvat elämäni. Logoksen voima, joka läpäisee kaiken, tulee ilmi myös tässä.”

Rippi, joka auttaa murtamaan omat säikeet, tasoittaa muuntumista.

Käännös Pirjo Riikonen

Viitteet

M. v. Alstein: Das eigene Leben neu sehen, Weihnachtsgabe 2013, Priesterseminar Hamburg

J W Gädeke: ”Wie macht man das“, Die Christengemeinschaft in der DDR, November 1999

Ulrich Meier: Die Beichte – Atem der Liebe – das Sakrament der Menschwerdung, Urachhaus, 2019

Johannes Lenz: Die neue Beichte – Eine Einführung in das Sakrament, Urachhaus, 2. Auflage, 2012

Adolf Harnack: Die Lehre der zwölf Apostel nebst Untersuchungen zur ältesten Geschichte der Kirchenverfassung und des Kirchenrechts, Leipzig, 1884

Wolfgang Schild: Das Strafrecht als Phänomen der Geistesgeschichte, Band VI c der Schriftenreihe des Mittelalterlichen Kriminalmuseums Rothenburg ob der Tauber, Justiz in alter Zeit, 1989

Hanns Cibulka: Swantow – Die Aufzeichnungen des Andreas Flemming, 1. Auflage, Mitteldeutscher Verlag, 1982

EVANKELIUMI JA KIPEÄT JALAT

Lars Karlsson, Karjaa

Viikinki Egil Skallagrimsson on kiivas luonteeltaan. Siksi hän joutuu aina pakenemaan jotakin, ja hän ajautuu seikkailusta toiseen. Tapahtumien lomassa saagan kertoja toteaa lyhyesti: «...sitten hän meni Islantiin» tai «... tämän jälkeen he purjehtivat Englantiin». Vaaralliset merimatkat kuitataan ohimennen, pikkujuttuina. Moderni lukija haluaisi kovasti kuulla mitä Egil ja hänen miehistönsä kokivat merellä, mutta sitä saaga ei meille paljasta. Meidän tulisi oikeastaan itse purjehtia matkat, jotta saisimme kuvan siitä, minkälaista siellä oli.

Evankeliumeissa vaelletaan paljon. Kristus, vaeltaja, ja hänen pieni joukkonsa ilmestyvät yllättäen ihmisten ilmoille - rannalla, kadulla, kaupungin vilinässä. Tunnetta nämä tapahtumat, Raamatustahan ne ovat luettavissa, ja vahvat, dramaattiset kuvaukset on kirjoitettu muistiin, meidän luettavaksemme vuosisatojen jälkeenkin. Tapahtumat alkavat usein lyhyillä johdannoilla, kuten «Jeesus nousi vuorelle» tai «...ja he saapuivat Jerikoon». Vuorelle nouseminen kesti varmaan tunteja ja matka Jerikoon kenties päiviä, mutta ne kuitataan lyhyellä maininnalla. Olemmeko koskaan itseltämme kysyneet, mitä matkalla oikeastaan tapahtui?

Joka on patikoinut pitkiä matkoja toisten kanssa, tietää suurin piirtein mitä tapahtuu. Joku kysyy: Onko matka kovin pitkä? Toinen tarjoutuu kantamaan toisen reppua. Joku ottaa huolehtiakseen muonasta ja juomasta. Joku on levoton, ja ajattelee omaa sairasta äitiään, jota ei ole aikoihin tavannut. Toinen kyseenalaistaa hankkeen ja haluaisi mieluummin luopua koko matkasta. Jalat ovat kipeät, aurinko polttaa.

Evankeliumit eivät kerro mitään rakkuloista jaloissa tai tauoista, jolloin väsynyt vaeltaja saa purosta raikasta vettä juodakseen lintujen laulaessa puissa. Emme kuule yhdestäkään hauskaasta kaskusta, vaikka tiedämme, että patikkaryhmästä aina löytyy vitsiniekka, joka kaskuillaan pitää ryhmän henkeä yllä voimien hiipuessa. Varmasti siellä myöskin syötiin. Kalaa, ehkä? Ja miten oli yöpymisen kanssa, nukuttiinko paljaalla tantereella?

Englantilainen kirjailija Virginia Woolf sanoi, ettei pelkkä kirjan lukeminen riitä sen omaksumiseen. Lukijan on tehtävä enemmän: «...hänen tulee kävellä, rupatella, poimia kuihtuneen ruusun lehtiä, nukkua. Ja yhtäkkiä...kirja palaa takai-

sin, mutta muuntuneena. Se nousee tietoisuuden pintaan kokonaisuutena, ja kirja kokonaisuutena on jotain muuta kuin kirja etappeina».

Näin on myös evankeliumien kanssa. Ennen kuin lähestymme «vuorenhuipun» salaisuuksia meidän tulisi itse lähteä kiipeämään rinnettä, sillä eihän voi olla kyse pelkästä siirtymästä paikasta toiseen? Oikeastaan meillä ei ole oikeutta edes kuulla, mitä ylhäällä sanotaan, ennen kuin olemme omakohtaisesti kokeneet miten jalat voivat kipeytyä rasittavassa nousussa. Eikä meidän myöskään pitäisi tulla osallisiksi Jerikon tapahtumiin, ellemmme ole ensin kylmässä yössä lämmitelleet nuotion loimussa ja nukahtaneet vitsinkertojan juttujen loputtomaan virtaan.

Ei kristinusko olisi ikinä avannut ihmisten sydämiä, jos sen lähettiläät olisivat rautaisena, kiilusilmäisenä joukkona marssineet kyliin fantastisen uuden oppinsa kanssa. Ei, oveen koputtava, kirjava joukko saattoi kertoa ihmisille monesta ihmeellisestä asiasta vaelluksestaan mestarinsa kanssa. Heidän saagansa tuli peloilta, maanteiltä, vuorilta, itse elämältä.

Jokainen opettaja tietää saavuttavansa oppilaansa helpommin, kun hän ei puhu yksinomaan Tärkeistä Asioista, vaan myös kertoo, miten niiden luo pääsee. Ja parhaimmin hän tavoittaa kuulijansa, kun hän myös pystyy kertomaan, kuinka hän itse kulki saman tien, ehkä joutui eksyksiin - ja löysi sen uudelleen.

Kun annamme laineiden liplatuksen, linnunlaulun ja vaeltajien askelten äänen kaikua meissä, alkavat viidennen evankeliumin ensimmäiset sävelet kaikua meissäkin.

EKUMENIAA HELSINGIN SEURAKUNNASSA

Pekka Asikainen, Iitti

Helsingin ortodoksinen emeritus piispa, arkkimandriitta Ambrosius, vieraili kirkossamme Jollaksessa viime itsenäisyyspäivän aamuna ja otti osaa Ihmisen vihkitöimitukseen. Läheiseen Vuosaareen hän on perustanut ortodoksisen Kulttuurikeskus Sofian ja järjestänyt siellä erilaisia tapahtumia ja seminaareja.

Joitakin vuosia sitten Kristiyhteisön näytelmäpiiri kävi Sofiassa esittämässä myös oberuferilaisia joulunäytelmiä, joista Ambrosius oli kovin ilahtunut. Tänä keväänä hänen tarkoituksensa oli järjestää kuukausittaisia lauantaiteminaareja teosofiasta, antroposofiasta, vapaamuurariudesta ja new agesta, muutamia mainitakseni. Koronan vuoksi kaikki on siirretty hamaan tulevaisuuteen.

Kulttuurikeskuksen isäntänä hän kuitenkin halusi tutustua Kristiyhteisöön, jotta voisi esitellä liikettä seminaarin osanottajille. Paras tapa tutustua onkin tulla paikanpäälle ja nähdä ja kokea Ihmisen vihkitöimitus sellaisena, kuin sitä meillä vietetään. Runsaan kuukauden kuluttua Ambrosiukselta tuli sähköpostiin seuraava viesti:

12.1.2021

Kristus on keskellämmme!

Lämmin kiitos yhteisestä rukouksesta ja ylistyksestä temppelessänne reilu kuukausi sitten. Kiitos kun ehdotit tuloa mukaan, ja sain yhdessä rukoilla. Siellä oli sielukas ja valoisa ilmapiiri. Varmasti enkelit ja muut ruumiittomat taivaalliset voimat olivat yhdessä kanssamme.

Pieni joukko, mutta vahva Henki! Siinä oli jotain yhtä kotoista kuin meidän liturgiassa. Aika ja iankaikkisuus sisäkkäin; eskatologia sulkee syleilyynsä jo tämän todellisuuden.

Siunauksellista uutta vuotta sinulle Pekka ja seurakunnallesi.

†*Ambrosius*

Arkkimandriitta Ambrosius on tunnettu epäortodoksisesta ortodoksisuudestaan. Hän ei kavahda teosofeja, ruusuristolaisia tai antroposofeja. Taannoin hän

vei entisen opiskelutoverinsa, piispa Irja Askolan, Uspenskin katedraalin alttariin, siis ikoniseinän taakse, jonne naisilla ei yleensä ole lupa astua. Tapahtuma nousi uutisotsikoihin ja Ambrosius sai nuhteita jopa itseltään Konstantinopolin patriarkalta.

Kristiyhteisössä ovat aikaisemmin, Munkkiniemen vuosina, vierailleet muutamia luterilaisia teologeja, esimerkiksi Raamatun käännöskomiteassakin vaikuttanut seemiläisten kielten professori Tapani Harviainen. Eräs luterilainen naispappi kerran jopa osallistui ehtoolliseen. Silti törmäämme jatkuvasti siihen, että valtakirkon edustajat pitävät Kristiyhteisöä epäkristillisenä yhteisönä. Vasta kun he ovat nähneet ehtoollisjumalanpalveluksen tai hautaustoimituksen, he hyväksyvät meidät.

Ekumeeniseen neuvostoon Kristiyhteisö ei kuulu. Syynä on se, että meidän näkemysemme Kristuksesta ja Pyhästä kolminaisuudesta poikkeavat vanhojen kirkkojen näkemyksestä. Suomen Ekumeenisen Neuvoston nettisivuilta saamme lukea jäsenyyden ehdoista:

”Ekumeenisen Neuvoston jäseniksi voidaan hyväksyä Suomessa toimivat kirkot ja kristilliset yhteisöt, jotka tunnustavat Herran Jeesuksen Kristuksen Jumalaksi ja Vapahtajaksi Raamatun mukaan ja jotka sen vuoksi pyrkivät yhdessä täyttämään yhteistä kutsumustaan yhden Jumalan, Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen kunniaksi.”

Mutta eikö Kristiyhteisön tunnustus, *Credo*, ole yhtenevä tuon ekumeenisen määritelmän kanssa?

Vastaus: Ei ole.

Kristiyhteisön olemassaolo, sen pääsakramentti, Ihmisen vihkitoimitus ja sen yhteydessä vietettävä ehtoollinen, merkitsevät uutta ilmistystä, joka ei pohjautu yksinomaan Raamattuun. Tämän on Ekumeeninen Neuvosto pannut merkille. Toisaalta Raamattu ei mainitse Pyhää kolminaisuuttakaan, jota seikkaa Ekumeeninen Neuvosto taas ei ole pannut merkille! Kirkkoisä Tertullianus ”löysi” Raamatusta kolminaisen jumalan vasta toisen kristillisen vuosisadan loppupuolella.

Kristuksen uusi ilmestys on Kristiyhteisön uudistuksen ydin. Siitä versovat kaikki uudistuneet sakramentit ja muut pyhät toimitukset. Kirkkomme ei perustu suoraan vanhan pohjalle, vaan tässä on ”uusi viini uudessa leilissä”.

Joka avoimin mielin seuraa Kristiyhteisön ehtoollisjumalanpalveluksen viettoa, aistii välittömästi siinä vaikuttavan kolminaisen hengen, Hengen, joka on läpisieluitettu. Isä Ambrosius koki Ihmisen vihkitoimituksen ja ortodoksisen liturgian välisen yhteyden. Sen ovat kokeneet myös monet kristiyhteisöläiset.

Ekumenia henkisenä realiteettina on mahdollinen, kun käännämme katseemme ennakkoluulottomina ulkoisesta henkiseen, avaamme hengen silmämme, korvamme ja sydämemme sille, mitä henkisestä maailmasta meille virtaa.

MISTÄ SAIMME NIMEN?

Pekka Asikainen, Iitti

Vuosia sitten eräs seurakuntalainen kysäisi minulta, miten ja milloin nimi ”die Christengemeinschaft” - Kristittyjen yhteisö, oli syntynyt. Siihen aikaan en tiennyt, miten se oli tapahtunut, mutta sittemmin löysin sekä Emil Bockin että Friedrich Rittelmeyerin muistiinpanoja, joista tämä seikka käy ilmi.

1970-luvulla joissakin antroposofisissa piireissä Saksassa oli kirjoitettu ihmettelevään sävyyn, miten liikkeemme papit olivat rohjenneetkin ottaa liikkeelleen niin vaativan nimen, kun Steiner esitelmissään oli puhunut vain ”uskonnollisesta liikkeestä” tai ”uskonnollisesta uudistusliikkeestä.”

Joka tällaisia väitti, ei tiennyt, että Steiner toki itsekin oli käyttänyt nimeä die Christengemeinschaft, muun muassa eräässä karmaesitelmässään (27.6.1924) puhuen jopa ”meidän Kristiyhteisöstämme”. Samana syksynä Steiner oli kirjoittanut Antroposofisen seuran jäsentiedotteessa teologeille pitämästään apokalypsisurssista käyttäen siinäkin liikkeen oikeaa nimeä, die Christengemeinschaft.

Nimi oli syntynyt erään keskustelun tuloksena 24.7.1922 vähän ennen liikkeemme perustamista. Rudolf Steinerein lisäksi paikalla olivat Emil Bock, Friedrich Rittelmeyer ja vanha Christian Geyer, joka kuitenkin ikäänsä vedoten jäi protestanttiseen pappistehtäväänsä Nürnbergiin, jossa hän oli aiemmin pitkään työskennellyt ystävänsä Rittelmeyerin kanssa. Muistiinpanoissaan Emil Bock kuvaa

keskustelua liikkeemme nimestä ja siteeraa Rudolf Steineria:

”Nimen tulee olla yksinkertainen ja iskevä. Antakaa liikkeellenne nimi ”Kristittyjen yhteisö (Die Christengemeinschaft)!” Nimenhän pitää vaikuttaa tietyllä tavoin provosoivasti; spirituaaleista syistä johtuen nimen tulee olla rohkea ja selkeä.”

Rittelmeyerin muistiinpanoissa Steiner perustelee nimeä seuraavasti:

”Rohkeus on tarpeen sen (liikkeen) edustajalle. Ylimalkaan jo esiintyessään nimi sanoo paljon. Negatiivisesti nähtynä se sanoo: kaikki te, katoliset, anglikaanit jne. ette ole kristittyjä. Positiivisesti nähtynä se (nimi) sanoo: maailman kaikki kristityt voivat tulla luoksemme. Se on nimi, joka ei pidä sisällään kompromisseja eikä pelkää esiintyessään.”

Samansuuntaisesti myös Emil Bock on muistanut tämän keskustelun. On mielenkiintoista nähdä, millainen päättäväisyys ja ehdottomuus kuuluu Steinerin puheesta tässä ”nimenantokeskustelussa.” Sen sijaan, kun hän antoi ohjeita nuorille pappiskandidaateille, hän usein käytti ilmausta *näin olisi hyvä* tai *näkemykseni mukaan näin olisi oikein*. Missään kohtaa hän ei kohottanut itseään suuren tietäjän ja näkijän asemaan, sellaiseksi, joka ylhäältä alas kaikesta määrää, kaiken näkee, tietää ja vaatii pilkun tarkasti noudattamaan.

Kun Helmer Knutar 45 vuotta myöhemmin etsi suomalaista nimeä uskonnolliselle uudistusliikkeelle, hän tunsu nuo Steinerin ohjeet ja pyrki vastaavaan ”provosoivaan” rohkeuteen. Lisää ohjeita Knutar sai Friedrich Beneschiltä: ”*Tehkää, niin kuin suomalainen sielu sen kokee!*”

Näin aikansa etsittyään Knutar löysi liikkeellemme nimen, Kristiyhteisö. Siinä on puolet kalevalaista ja toinen puoli nykyaikaa, ja sekin merkitsee Kristittyjen yhteisöä. Onko nimi provosoiva, ehdoton tai selkeä? Sen voimme kukin päättää omalta kohdaltamme.

KIRKOT TAPAAVAT UKRAINASSA

Andrej Zhiltsov, Odessa

Tammikuun alussa oli Odessassa ensiesitys: proseminaarissa oli ortodoksista kirkkokuntaa käsittelevä kurssi. Pappiskollegani Anna Geyer, jolla itsellään on aiheesta monia henkilökohtaisia kokemuksia, saapui osallistumaan varta vasten Moskovasta asti. Kurssi oli avoin kaikille kiinnostuneille ja tarjosi tietojen lisäksi myös uusia näkökulmia omaan Kristiyhteisön uudistustehtäväämme.

”Tiedättekö, että joka vuosi tammikuun puolivälissä Odessassa juhlietaan ekumeenista jumalanpalvelusta?” Puhelimessa oli Marina, joka oli jo muutaman kerran vierailut seurakuntamme tiloissa ja on erään seurakuntamme jäsenen ystävä. ”Tähän jumalanpalvelukseen kutsutaan kaikkien uskonnollisten yhdyskuntien edustajat. Mielestäni on tärkeää, että myös Kristiyhteisö on siellä edustettuna.” Kyselin häneltä sitten tarkasti, milloin, missä ja kuka, ja lopetimme keskustelumme siihen, että hän lupasi järjestää minulle kutsun. Seuraavina päivinä Marina oli hyvin aktiivinen ja otti yhteyttä erääseen katoliseen pappiin. Hän kertoi papille kaiken, mitä hän tiesi Kristiyhteisöstä: avainsanat ”Rudolf Steiner” ja ”steinerkoulu” tuntuivat tuolle Puolasta kotoisin olevalle papille ilmeisesti myönteisellä tavalla tutuilta, ja saatoinkin kohta noutaa kutsun hänen toimistostaan.

Niinpä saavuinkin sitten 20. tammikuuta 2020 täsmällisesti kello 18 Odessan keskustassa sijaitsevan Marian taivaaseenastumisen mukaan nimetyn katolisen kirkon ovelle. Tämä kirkko on jo usean vuoden ajan ollut se paikka, jossa järjestetään joka vuosi kerran tai useamminkin rukoustilaisuus rauhan puolesta. Paikalla oli noin 20 pappia, joiden joukossa myös joitakin katolisen ja ortodoksisen kirkon kardinaaleja ja piispoja. Luonnollisesti siellä ei ollut ollenkaan kaikkia Odessan uskonnollisten yhdyskuntien edustajia, mutta paikalla ollut ryhmä tunsu olevansa tämän tärkeän aloitteen ydinjoukko. Jumalanpalveluksen kokoonkutsujana ja isäntänä toimi Odessan ja Simferopolin* kardinaali Bronislaw Bernazkij. Kaikki hengelliset olivat pukeutuneet samoihin seremoniallisiin vaatteisiin ”...joissa he tavallisesti lausuvat rukouksensa...” ja asettuivat kirkon alttarin eteen. Heidän lisäksi kirkkosalissa oli muutaman tusinan verran seurakuntalaisia. Hiukan oudolta vaikutti, että kaksi toimittajaa kuljeskeli koko ajan vapaasti kaikkialla sinne tänne ja kuvasi ja tallensi kaikkea tärkeää ja vähemmän tärkeää. Muuten tämän vapaasti toteutetun jumalanpalveluksen aikana syntyi

kaunis tunnelma ja jopa tunne ilahduttavasta yhteisyydestä. Kaikissa teksteissä oli kuultavissa sama asenne: ”Oi Herra, olemme Sinun, mutta emme osaa täällä maan päällä löytää yhteistä vastausta kristinuskon ratkaiseviin kysymyksiin. Siksi haluamme aloittaa lähestymisemme niin, että lähetämme yhteisen rukouksen Sinua kohti.”

Jumalanpalveluksen jälkeen oli tarjolla kahvia ja mahdollisuus yhteiseen keskusteluun tilaisuuden isännän kanssa. Kaikki tuntuivat jo tuntevan toisensa enemmän tai vähemmän hyvin, ainakin tietävän toisistaan. Muisteltiin yhteisiä muistoja, varhaisempia tai uudempia. Silloin tällöin huomasi olevani uteliainen sivusilmäysten kohteena, sillä olin uusi tässä seurassa. Kun jokainen vuorollaan sai kertoa itsestään ja tilanteesta ”omassa” kirkossaan, kerroin lyhyesti meidän proseminaristamme ja tapahtumista seurakunnassamme. Lisäsin taustatiedoksi, jotta he voisivat jotenkin sijoittaa meidät kartalle, myös jotakin Kristiyhteisön perustamisesta Dornachissa vuonna 1922. ”Teidän juurenne ovat siis Sveitsissä”, huomautti kardinaali Bernazkij ymmärtäväisesti puheeni lopuksi. ”Ei, meidän juuremme ovat evankeliumissa” - tuli spontaanisti ulos suustani. Tuo lausuma nosti Kristiyhteisön kotiseudun ja ymmärryksen itsestään aivan uudelle tasolle ja kuulosti todennäköisesti niin odottamattomalta, että yhtäkkiä kaikki läsnäolijat käänsivät katseensa minuun. Todellakin oli mielenkiintoista nähdä, mitä, missä ja miten nyt seuraisi. Erityisen jännittävää oli, että pöydässä oli ihmisiä, jotka olivat varjelleet uskoa ja uskonnollista elämää melkoisissa vaikeuksissa (Neuvostoliiton aikoina). Syntyi myös mukavaa keskustelua kummankin pöytänaapurini kanssa. Saatoimme jopa löytää yhteisiä tuttavuuksia, ja tunsin, että seurakuntamme kehitystä kohtaan osoitettiin lämmintä kiinnostusta ja hyväntahtoisuutta.

*Simferopol on Venäjän 2014 miehittämän Krimin niemimaan toiseksi suurin kaupunki. (suom. huom.)

Käännös Sirpa Turunen-Viljanmaa

PERHELEIRI 21.6. - 25.6.2021

Ensi kesänä - jos Luoja suo - pidetään Kristiyhteisön perheleiri Satakunnassa, Ingrid ja Erkki Airikkalan tilalla, Penttalassa. Penttala sijaitsee Nakkilassa, Porin liepeillä. Kaikki Helsingistä Poriin menevät bussit pysähtyvät Nakkilan risteyksessä, josta voidaan tarvittaessa noutaa.

Tilalla on komea, jugend-tyylinen päärakennus ja tilava navetta, jossa määkii lauma lampaista ja kotkottaa kanaparvi. Rakennuksissa on hyvin yöpymistiloja, myös mukavuuksia löytyy. Navetan ylisillä on viihtyisä sali, joka palvelee yhtä hyvin teatterina kuin kirkkonakin.

Leireillä on yleensä ollut jokin teema. Tänä vuonna teemaksi valikoitui kuin itsestään Suomen ensimmäinen piispa Henrikki ja hänen murhaajansa Lalli. Penttalan lähellä on nimittäin Kokemäki, ja siellä perimätiedon mukaan, Kokemäen joen varrella, sijaitsi piispan saarnahuone. 1800-luvun puolessa välissä saarnahuoneen säilyneen hirsikehikon suojaksi on rakennettu uusgoottilainen ”kappeli”, jonne teemme retken, ks. kuva.

Koska Henrikin ja Lallin kohtalot 1100-luvulta liittyvät niin läheisesti näihin

seutuihin, elämme heidän kohtaloitaan tavalla jos toisellakin leirin aikana.

Erkki Airikkala on teatterimiehiä. Hän on jo innoissaan alkanut miettiä aihetta, tulisiko siitä näytelmä, runoelma, musikaali, ooppera, mysteeridraama, tanssipantomiiimi vai mikä? Joka haluaa jo etukäteen perehtyä aiheeseen, voi tutkia vaikkapa Kantelettaresta III osan 28. runoa *Pispa Henrikki ja Lalli*.

Arvid Järnefeltin romaani Lalli on myös tutustumisen arvoinen. Arvid loi Lallille elämänkerran, josta käy selvästi ilmi, että tällä ei ollut muuta keinoa kuin ottaa murhamiehen raskas kohtalo kantaakseen. Arvid Järnefelt koki olevansa Lallin seuraava inkarnaatio.

Ilmoittautumiset vasta toukokuussa, kun tiedämme enemmän koronan rajoituksista. Tiedustelut

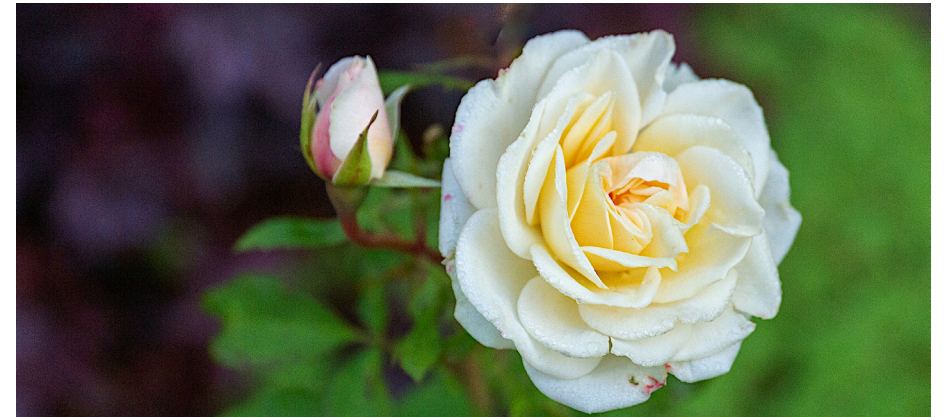
Paula Korpelainen 0400 699 2 07
Martti Hyry 050 323 95 90
Pekka Asikainen 050 558 64 28

TERVETULOA!

Wilhelm Kelber: Logoksen arvoitus

– *Herakleitoksesta Origeneeseen*

Syvällinen tutkimus Logoksen olemuksesta alkaen esikristillisestä käsityksestä aina ensimmäisten kirkkoisien kirjoituksiin. Suom. Arto Ingerovo, 259 sivua, sidottu, hinta 30 €. Saatavana Kristiyhteisön kirkolta Jollaksesta ja Antroposofisesta liitosta.

SUOMEN KRISTIYHTEISÖN MERKKIPÄIVÄRAHASTO

Suomen Kristiyhteisön merkkipäiväraheston kautta voi muistaa läheisenä merkkipäivää - tai voi pyytää, että omaa merkkipäivää muistetaan rahaston kautta.

Kun *merkkipäivää* viettävälle pyydetään oma *viitenumero* (ja samalla kerrotaan hänen osoitteensa), rahasto lähettää merkkihenkilölle *onnitteluadressin* kaikkien häntä - millä summalla tahansa - muistaneiden nimissä. Lahja-esimerkkinä voi olla vaikka ruusun tai ruusukimpun hinta.

Rahastoon kertyviä lahjavaroja käytetään Suomen Kristiyhteisön toimintaa perustavanlaatuisesti tukeviin hankkeisiin kuten esim. kulttitilan tai kulttivälineistön hankintaan. Varoja ei siis käytetä Kristiyhteisön juokseviin menoihin. Rahaston avulla on hankittu esim. Tampereen seurakunnalle ehtoollismalja. Rahastoa hallinnoi Kristiyhteisön tuki, Pori ry.

**Suomen Kristiyhteisön merkkipäivärahassto,
FI04 5700 8120 3290 03, BIC OKOFIHH.**

Ota yhteyttä, niin voimme kertoa lisää.

Paula Id, idpaula66@gmail.com, puh. 040 9630306

Tällä hetkellä voi merkkipäiväraheston kautta muistaa:

* Rolf Nylund, 80 v., viite 80800, miel. 10.06.2021 mennessä

* Ingrid Airikkala, 60 v., viite 260361, miel. 31.03.2021 mennessä

* Erkki Airikkala, 60 v., viite 050461, miel. 31.03.2021 mennessä

* tai Ingridiä ja Erkkiä yhteisesti viitteellä 60600

Ps. Kenelle ojennamme seuraavan ruusuadressin? Kerro, ketä juhlitaan tulevan Juhannuksen ja Mikaelin välillä, niin ilmoitamme siitä Kristiyhteisö-lehdessä viitenumeron kera.

JUBILEUMSFONDEN FÖR KRISTENSAMFUNDET I FINLAND

Via denna fond kan du fira någon - eller uppmana folk att gratulera dig på din egen bemarkelsedag.

Begär ett referensnummer för jubilaren (uppge också mottagarens adress), så får hon eller han av fonden en gratulationsadress i alla understödjares namn - oberoende av inbetalad summa, som exempelvis kan motsvara en ros eller en hel bukett.

Gåvopengarna används till basprojekt till förmån för Kristensamfundets verksamhet i Finland, såsom anskaffning av gudstjänstrum och kultisk rekvisita. Medlen används alltså inte till löpande utgifter. Via fonden fick t. ex. Tammerfors församling sin nattvardskalk.

Fonden administreras av Kristiyhteisön tuki, Pori ry. Suomen Kristiyhteisön merkkipäivärahasto, FI04 5700 8120 3290 03, BIC OKOFIHH.

Ta kontakt, vi berättar gärna mer. Paula Id, idpaula66@gmail.com, 040 9630306

Aktuella jubilarer:

*Rolf Nylund, 80 år, ref 80800, helst före 10 juni

*Ingrid Airikkala, 60 år, ref 260361, helst före 31 mars

*Erkki Airikkala, 60 år, ref 050461, helst före 31 mars

(eller Ingrid och Erkki med samma referens 60600).

PS. Vem skall få nästa rosenadress? Anmäl den du vill fira under inkommande Midsommar och Mikaeli, så införs namn och referens i nästa Kristiyhteisö-blad.

Kirkkojen osoitteet

Helsinki: Jollaksentie 54 B, 00850 Helsinki
Tampere: Näsilinnankatu 38 E, 33200 TAMPERE

Papit

TUULA HUHTALA-SALMISTO, Helsinki
0400-809896, tuula.huhtala-salmisto@kristiyhteiso.fi

HARRI SALMISTO, Helsinki
0400-388419, harri.salmisto@kristiyhteiso.fi

FRITJOF WINKELMANN, Helsinki
040 021 4245, fritjof.winkelmann@kristiyhteiso.fi

PAULA KORPELAINEN, Tampere
0400-699207, paula.korpelainen@kristiyhteiso.fi

MARTTI HYRY, Tampere
050 323 9590, marttiahyry@gmail.com

Eläkkeellä

PEKKA ASIKAINEN, Helsinki
050-5586428, jpekkaasikainen48@gmail.com

LARS KARLSSON, Karis
0400-852 335, karlsson09@hotmail.com

Kristiyhteisö-lehti

Vuodesta 1980 - Ilmestyy neljä kertaa vuodessa

Osoitteenmuutokset ja tilaukset: toimitus@kristiyhteiso.fi
Seuraavaan numeroon tuleva aineisto jätettävä toimitukselle 3.3.2021 mennessä

Julkaisija Suomen Kristiyhteisö

Päätoimittaja Lars Karlsson, 0400-852 335, karlsson09@hotmail.com
Toimituskunta Paula Korpelainen ja Tarja Taskinen, taitto Katri Vuori

Kirjoittajat vastaavat itse kirjoitustensa sisällöstä
Painopaikka: KTMP Group, Vaasa
ISSN 2323-9670

